

Άρειος Πάγος 842/1972,

Πηγή: Ποιν. Χρ. Τόμ ΚΓ' 1973 σελ. 108

Περίληψη: "Ητιολογημένη η καταδίκη επί σωματική βλάβη εξ αμελείας μηχανολόγου, όστις δεν εμερίμνησε ίνα τοποθετηθούν εις ηλεκτροκίνητον μηχανήμα προφυλακτήρες, ούτω δε ετραυματίσθη ο παθών. - Ορθώς κατεδικάσθη και διά παράβασιν άρθρ. 62 Π.Δ. "περί υγιεινής και ασφαλείας των εργατών".

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο αντιπρόεδρος Κ. ΠΑΥΛΙΔΗΣ

Εισηγητής ο αρεοπαγίτης Π. ΠΑΤΗΣ

Δικηγόρος Α. Γαβριηλίδης

Επειδή έλλειψις της κατά τα άρθρα 117 του Συντάγματος και 139 Κ.Π.Δ. αιτιολογίας της αποφάσεως, ένεκεν της οποίας δίδεται λόγος προς αναίρεσιν ταύτης κατά το άρθρον 510 § 1 στοιχ. Δ' του αυτού Κώδικος, υφίσταται όταν εν τη αποφάσει δεν εκτίθενται τα πραγματικά περιστατικά εξ ων συνήγαγε το Δικαστήριον την ύπαρξιν των στοιχείων του εγκλήματος, ουδέ αι αποδείξεις εξ ων επείσθη περί τούτων, ως και οι νομικοί λόγοι, δι' ων έκρινε την υπαγωγήν των αποδειχθέντων πραγματικών περιστατικών εις την ην εφήρμοσε διάταξιν του ποινικού νόμου. Εν προκειμένω, ως προκύπτει εκ της προσβαλλομένης αποφάσεως, το δικάσαν Τριμελές Πλημμελειοδικεϊόν, κατά την περί πραγμάτων ανέλεγκτον κρίσιν του εδέξατο ότι εκ των εν αυτή μνημονευομένων αποδεικτικών στοιχείων - καταθέσεων μαρτύρων, αναγνωσθέντων εγγράφων και απολογίας του κατηγορουμένου - απεδείχθη ότι ούτος εν Πειραιεί την 19 Ιουνίου 1969 προυξένησε σωματικήν κάκωσιν, ήτοι μερικόν ακρωτηριασμόν, ονυχοφόρου φάλλαγγος αριστερού δείκτου, εις τον Ι.Γ., εξ αμελείας, ήτοι ένεκεν ελλείψεως της προσοχής, ην ώφειλεν εκ των περιστάσεων και ηδύνατο να καταβάλη δεν προείδε το εκ της πράξεώς του παραχθέν ως άνω αξιόποινον αποτέλεσμα, καθόσον τεχνικός υπεύθυνος μηχανολόγος του επί της οδού Π. 8 εργοστασίου της Α. Εταιρείας Φ. τυγχάνων δεν εμερίμνησεν ίνα τοποθετηθώσιν εις ηλεκτροκίνητον μηχανήμα μειωτικών στροφών προφυλακτήρες εις τας τροχαλίας και τους ιμάντας αυτού, με αποτέλεσμα καθ' ην στιγμήν ο ανωτέρω παθών επεχείρησε να χειρισθή τον ηλεκτρικόν διακόπτην του κινητήρος, όστις ευρίσκετο πλησίον της κινητηρίου τροχαλίας, να εμπλακή το άκρον του δείκτου της αριστεράς χειρός του μεταξύ ιμάντων και τροχαλίας και να υποστή την ανωτέρω σωματικήν βλάβην, ο δε αναιρεσειών ήτο συνεπεία του επαγγέλματός του υπόχρεως εις ιδιαιτέραν επιμέλειαν και προσοχήν (άρθρ. 315 § 1 εδ. β' Π.Κ.). Όθεν, ταύτα, δεχθέν το δικάσαν Τριμελές Πλημμελειοδικεϊόν και, μετά ταύτα, κηρύξαν ένοχον τον αναιρεσειόντα σωματικών βλαβών εξ αμελείας και επιβαλόν αυτώ ποινήν (άρθρ. 314 Π.Κ.), διέλαβεν εν τη αποφάσει του ειδικήν και εμπεριστατωμένην αιτιολογίαν, πληρούσαν τας προειρημένας προϋποθέσεις, δι' ο ο περί του εναντίου 2ος λόγος αναίρέσεως και κατά τα τρία αυτού μέρη, επιστηριζόμενος επί του άνω άρθρου 510 § 1 Α' Κ.Π.Δ., είναι απορριπτέος, ως αβάσιμος.

Επειδή εκ της διατάξεως του άρθρου 62 Πρ. Διατάγματος της 14/22/3/34 "περί υγιεινής και ασφαλείας των εργατών και υπαλλήλων, "σαφώς συνάγεται ότι δι' αυτής λαμβάνεται μέριμνα υπέρ των εργαζομένων όπως τα μηχανήματα παντός είδους, οι τροχοί, αι τροχαλίας και οι ιμάντες, οι μεταδίδοντες την κινητήριον δύναμιν, είναι εγκατεστημένοι και λειτουργούν υπό τους καλλιτέρους δυνατούς όρους, οίτινες ασφαλίζουν τους εργάτας από κινδύνων ζωής ή σωματικής ακεραιότητος. Κατά δε την διάταξιν του άρθρου 3 του ν. ΓΛΔ/44, ως εν τέλει ετροποποιήθη διά του άρθρου 1 στοιχ. Β' ν. 2943/22, η παράλειψις προς λήψιν των ενδεικνυομένων μέτρων ασφαλείας των εργατών τιμωρείται διά των εν αυτή προβλεπομένων ποινών, υποκείμενον δε της παραβάσεως ταύτης, είναι συν τοις άλλοις και ο τεχνικός Διευθυντής του εργοστασίου. Εν προκειμένω, το εκδόν την αναιρεσιβαλλομένην απόφασιν δικαστήριον εδέξατο, ως εξ αυτής δείκνυται, ότι ο αναιρεσειών παρέβη την διάταξιν του άρθρου 62 προπαρατεθέντος Προεδρικού Διατάγματος, δήλον ότι εις στοιχεία μεταδόσεως κινήσεως κινούμενα μέχρις ύψους 1.80 μ. υπέρ το δάπεδον του χώρου εργασίας δεν εμερίμνησε να τεθώσι προφυλακτήρες, ώστε να προφυλάσσωνται από τυχαίαν επαφήν οι πλησίον αυτών εργαζόμενοι. Βάσει δε των ως άνω δεκτών γενομένων εκήρυξεν ένοχον τούτον παραβάσεως της προεκτεθείσης εν αρχή διατάξεως και επέβαλεν αυτώ ποινήν. Ούτως αποφηνάμενον, το μεν, ορθώς ηρμήνευσε και εφήρμοσε την προμνησθείσαν διάταξιν του άρθρου 62, ην ουδέ εκ πλαγίου παρεβίασε, μη υπάρχούσης εν τη εκθέσει των κατά την κρίσιν του Δικαστηρίου προκυψάντων εκ της διαδικασίας πραγματικών περιστατικών ασαφείας ή αντιφάσεως προς εαυτά ή προς το διατακτικόν της αποφάσεως και εκ τούτου μη καθισταμένου ανεφίκτου του υπό του Αρειού Πάγου ελέγχου της ορθής ή μη υπαγωγής αυτών εις τον νόμον, το δε, διέλαβεν εν τη αποφάσει την κατά τα άρθρα 117 του

Συντάγματος και 139 Κ.Π.Δ. επιβαλλομένην αιτιολογίαν, απορριπτέοι δε τυγχάνουσιν οι τ' αντίθετα υποστηρίζοντες 2ος λόγος αναιρέσεως κατά το πρώτον και τέταρτον σκέλος, ως και ο 3ος λόγος αναιρέσεως, ως αβάσιμοι.

Επειδή ως λόγος αναιρέσεως της αποφάσεως δύναται να προταθή και η παράβασις των περι δημοσιότητας της επ' ακροατηρίω διαδικασίας διατάξεων των άρθρων 117 του Συντάγματος και 329 § 1 Κ.Π.Δ. Εν προκειμένω, ως προκύπτει εκ των πρακτικών της δίκης, εφ' ης εξεδόθη η προσβαλλομένη απόφασις, η συνεδρίασις του Δικαστηρίου και η απαγγελία της αποφάσεως εγένετο εν τω ακροατηρίω δημοσία. Όθεν απορριπτέος τυγχάνει ο 1ος λόγος αναιρέσεως κατά το πρώτον αυτού σκέλος ως αβάσιμος.